

BLUE BERET

DEN NORSKE FN-STYRKEN
I LIBANON

Nr. 5/XV November 1985

eirut

Morgen i Beirut. Jeg vekkes av dumpe bnn. Fra verandaen på JIFIL house ser jeg hva som er. Kanonene spiller opp sin velske musikk.

Etter fire minutter er den ste ambulansen på vei. enene uler. Fra min utkikk-blass ser jeg mennesker oe.

Den travle Beirut-fikken stilner av, selv om i aldri lar seg stanse. dater med våpen i hånd - tar sine posisjoner.

Oppbrakt er jeg vitne til maet. Jeg ser lysglimtene granater og raketter som nres ut, så nær at jeg ville si var i nabolaget. Et mask-evær knitrer iltet. I et hus e langt unna dør ni barn. sprenges i fillebiter av en ett som flerrer husveggen. er hurtig på plass og kan e de blodige bildene. En k reporter melder om totalt drepte — denne gang. eg tasser inn fra veran-en og setter meg ved kostbordet. Viktig å få en start på dagen. Vil helst nme det jeg nettopp så. te angår ikke meg. Det er e min krig. Og om halv-an-uke skal jeg hjem til Norge ferie.

akkurat da skammer jeg g over mine egne tanker.

Ass.PIO

1/Hans Jacobsen Ass.PIO Kåre M.Hansen

kk: Y.Markarian designing printing services, Beirut. 363 928. Artiklene kan benyttes ved kildehenvisning unntatt i kommersiell utelse, reklame etc.

Et knippe ivrige radiomedarbeidere. Fra venstre Hans Finnanger, Helge Barstrand, Ole Irgens og Nils Rördal.

Radioen i våre hjerter

Nest etter posten er Radio Norbatt vårt beste velferdstilbud».

Ordene er Ole Irgens, velferdsassistenten som har det daglige overoppsynet med radiostasjonen i våre hjerter—Radio Norbatt. Velferdsoffiser Grevskott sitter med redaktøransvaret, mens et eget radoråd bestående av Irgens, Hans Finnanger og fenrik Egeliien setter opp programoversikten.

Radio Norbatt har en ukentlig sendertid på ca. 65 timer. Nå og da slår ivrige medarbeidere til med nattsendinger og maratonsendinger.

Radioen har 30 medarbeidere, som regel to og to på vakt. Men de har sjelden tid til forberedelser. Like etter arbeid og middag kaster de seg over platebunker, hilsninger, studiogjester og spørrekonkurranser.

Nyhетene går på lufta fem ganger daglig, — både hjemlige nyheter og nyheter fra Midt-Östen og Norbatt AO

fra presseoffiseren. Mest populært hjemme fra er temperaturoversikten....

Programlederne har ca. 1600 LP-er, 800 singler og 650 kassetter å velge blant. Hver måned går en tusenlapp til innkjöp av nye låter. Og la det være sagt: Radioen er alltid ajour med det siste....

De færreste har vært borte i

nærradio för ankomst Libanon. Men i løpet av en kort innkjöringsperiode er det fantastisk hvor godt medarbeiderne behersker mediet.

Radioen sender stereo. Selve senderen er på 100 watt. På grunn av fjell og dalbunner kan ikke alle Norbatt-posisjoner ta inn radioen like godt. Men kan rettes på ved link-antennner....

Blåste forgjeves

Trond Schliemann (21) ut-satte siste leave med tre dager for å traktere signalhornet til ære for forsvarssjefen, general Fredrik Bull-Hansen.

Etter generalens ankomst ble Schliemann spurt om han hadde blåst. Joda, det hadde han, — til og med en ekte «generalappell».

Men dessverre, hverken tone på grunn av stöyen fra generalen eller noen i hans Italair-helikopteret....

Prestens hjørne

Jeg kledde Libanon i sort.

Æsek 31, 15

Dette gamle bibelord kan nesten se ut som en selvoppfyllt profeti. Det gjør det nærliggende å spørre om ikke religionene er årsaken til all elendigheten i Libanon. Er det ikke religiøse grupper som sloss mot hverandre?

Selv om det er fristende å svare bekreftende på disse spørsmål, tror jeg ikke et slikt svar er riktig, og ihvertfall ikke fyldestgjørende.

Religionskrig er krig der en religion kjemper for sin egen utbredelse. Men krigen i Libanon er jo ikke en krig for å tvinge folk til å innta et nytt religiøst standpunkt. Krigen er en krig mellom grupper som ikke har tillit til hverandre. Gruppene føler behov for å beskytte seg selv.

Det er mange forhold som er med på å skape de enkelte grupper: tradisjoner, familieforhold, bekjentskap, naboskap osv.

Religionsbegrepet er først og fremst navn på gruppene.

Selv om alle libanesere ble atheister, var det ingen grunn til å regne med at krigen ville opphøre av den grunn. Fortsatt ville vi ha grupper uten særlig gjensidig tillit — men kanskje med nye navn. De som har møtt kampgrupper, kan dessuten bekrefte at det kan variere en god del med hvor overbevisende det religiøse engasjement er. I tillegg har vi eksempler på at mennesker med samme religiøse oppfatning står mot hverandre i stridene.

Religionene i seg selv er ikke det problematiske i Libanon. I hvertfall for kristendommens vedkommende er det slik at den vil bli en del av Libanons håp — om den blir tatt på alvor. For den som tar Jesu forkynnelse på alvor, blir ikke fanatiker. Isteden ber han for dem som forfølger ham (Matt 5,44) og velsigner dem som forbanner ham (Luk 6,28). Han legger vinn på å leve i fred med alle (Hebr 12,14).

Også vi bør be Fredens Gud skape tillit, rettferdighet og fred i Libanon.

Torbjörn Olsen

Mamma Norbatt

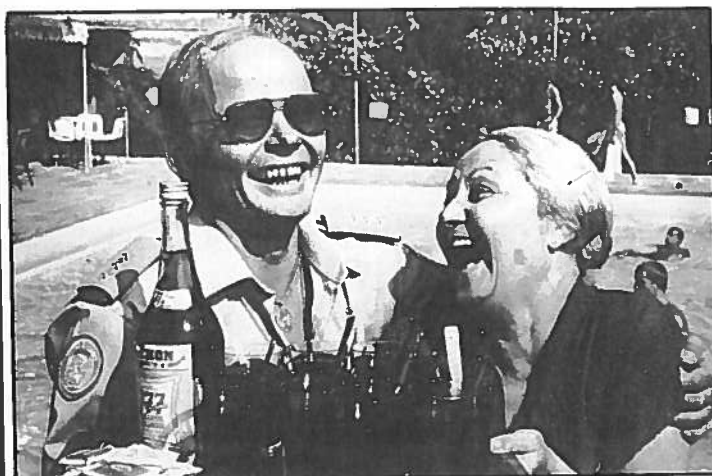
Du er min andre mamma, sier kaptein og kvartermester Knut Persen, og tar et godt tak rundt Aiana Belsky.

Aiana er en institusjon for Norbatt-kontingentene, der hun sprer hjemmehygge og yter en service utover det normale i Israel. Så er da også «Arazim» det naturlige stoppestedet før grensepassering.

Og skulle grensen være stengt ledig rom, svømmebasseng i hagen, fristende mat og telefonlinjer for de som vil ha en prat nordover.

Aiana driver pensjonatet sammen med sin mann Bialik Belsky. Hans foreldre ble født i Metulla, og var blant den nye staten Israels virkelige pionerer. Aiamas foreldre kom fra Øst-Europa, og immigrerte til det daværende britiske mandatområdet Palestina i 1934.

Bialik var med i krigene i 1948, 1956, 1967 og 1973. Mer ønsker han ikke å si om det temaet. For da Norbatt sendte en busslast til «Arazim» var det for å pleie fred og vennskap.

Kaffe og konjakk ved poolen. Knut Persen stortrives sammen med «Mamma Norbatt».

Den nye bataljonssjefen

Sjefen for Norbatt XVI, oberst Sigurd Friis (48), signaliserer en mer bestemt holdning overfor diverse væpnede elementer.

— Så heretter skal ikke et par mann i H-5 kunne stanse en norsk kolonne?

— Dette har noe med personellsikkerhet å gjøre. Bataljonen har ikke skikkelige eskortekjoretøyer. Men vi kan ikke finne oss i at lovlig

virksomhet blir hindret.

— Slik du ser det under besøket med rek. partiet: Utfører Norbatt sin tiltenkte oppgave?

— Mandatet er ikke oppfylt slik det i utgangspunktet ble skissert. Likevel tror jeg mannskapene opplever tjenesten som meningsfylt og håndterlig. Samtidig føler lokalbefolkningen en betydelig grad av trygghet ved batal-

jonens tilstedeværelse. I Norge er det sterke ønsker om å trekke styrken tilbake. Forsvarssjefen var også skeptisk. Men i likhet med ham er jeg oppløftet over hva jeg har sett, sier Friis, som nå kommer fra kontorsjefstilling på Hærstabens personellkontor. Han var mob. disponert i FN-bataljonen fra 1968-75, men gikk lei idet bataljonen «aldri» ble innkalt til aktiv tjeneste. Tre år senere stod den i Sør-Libanon.....

«Gammel rev» med gode råd

En gammel rev ser lett forskjell på avdelinger ved en rask inspeksjon. Dette så skikkelig ut».

Ordene var forsvarssjefens under inspeksjon av kp Bs tropp 2 i Blatt.

Kompanisjef Jakobsen og troppsjef Hegreberg hadde også lagt opp til demonstrasjon av forsterkning av 4-22 CP. Generalen med følge tok oppstilling på oversiden av CP-en. Et lag ble kjørt ut fra HQ, lastet av og sprang i stillinger med 84 mm RFK og mitraljøse. Skjønt «stillinger».

— Der ville ikke jeg ha ligget, fastslo generalen. Forsterkningsstyrken i springmarsj opp til CP-en. Om lagføeren kunne bruke et par minutter på å finne bedre stillinger? Joda, fullt mulig. Ny stillings-gang.

Nå var generalen fornøyd.

«Selv om FN primært skal vise farve, skal også personellet ha en rimelig grad av sikkerhet når det utfører oppdraget».

Realisme fra en tidligere Sinai-general, hvis styrker

hadde ørkengrå ytterhjelmer til å tre over den lett synlige blå innerhjelmen i tilfelle direkte beskytning.

Oberstene flest nikket anerkjennende, med unntak av en noe skeptisk oberst Skaar. Sistnevnte mente generalen var vel mye på «manøver» i forhold til FN-styrkens primæroppgave.

FELTMESSIG

I motsetning til de fleste andre stjernebehangte var Bull-Hansen opptatt av mer enn skopuss og feltflaska i riktige

beltehull. Han spurte etter i strukser, han spurte lagføere og menige hva de ville gjøre dersom den og den situasjonen oppstod.

— Vi ville gjerne hatt stilling i den private hagen derned forsøkte en seg.

— Det er det for sent å si i St. Peter, repliserte generalen som tross småplukk gjerne nomgående var godt fornøyd med feltbataljonen Norbatt og dens utførelse av oppdragene. La oss håpe det positive inntrykket smitter nedover hierakiet.

Fra venstre generalen, Vegard Rydningen. Pål Hansen, Espen Grongstad, Stein Erik Aasbø, fenrik Frode Riiser, Fred Magne Skillebæk, Gunnar Linn Karlsen og Jan Ramsvik.

Tr.sjef Odd Hegreberg, kp.sjef Jon A. Jakobsen, generalen, fenrik Frode Riiser og Morten Lövaas.

Generalen var strålende opplagt under inspeksjonen i Blatt

«Presentér gevær» för videretransport til 4-22 CP

Hos tannlegen

Vi har ikke nubbesjans til å rette opp tannstatusen for alle sivile i området. Selv opplyste folk har ofte bare annstubber igjen innen de er 0. Tannkjøttssykdommer lorerer, sier tannlege Sverre Hermansen, som ofte foretar behandling etter samleband-prinsippet, d.v.s. tannutrekning. Arsrekorden i Nor-

batt skal være 954 uttrekte tenner.

— Det er ikke bare å trekke. Ofte må vi operere ut rotstumpene, sier Hermansen.

Sivile med tanngard som kan reddes, blir henvist til tannleger i Marjayoun eller Hasbaya. Unntaksvis foretar Norbatt-tannlegen fullverdig

behandling av sivile, og da gjerne i sosiale tilfeller.

— Ashe som ligger her i stolen er et slikt unntak. Hun har fine, sterke tenner, god munnhygiene og er den første som på «norsk vis» har bedt meg se over tennene. Resultat: Noen småreparasjoner.

UTSKIFTINGER

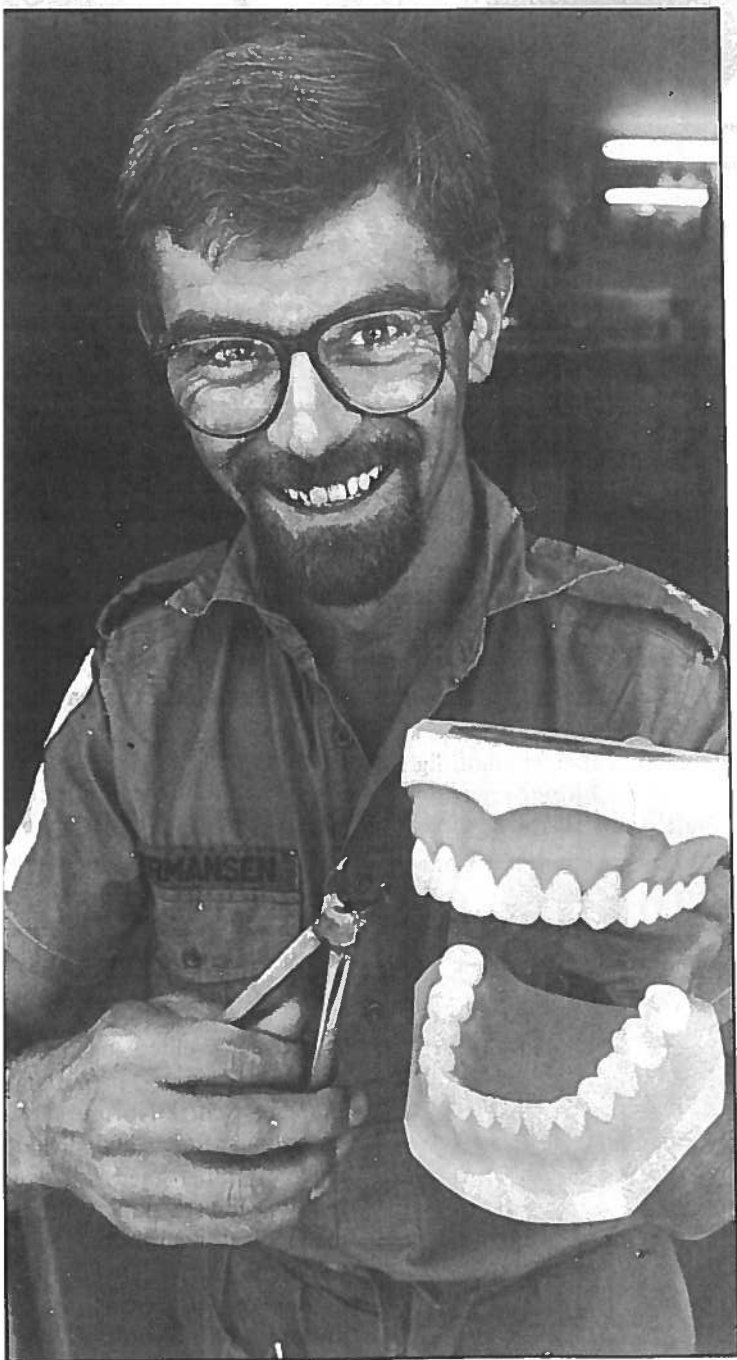
Hermansen er først og fremst tannlege for norsk personell. Det går knapt en uke uten at en soldat klager over tannsmarter. Så får da også Karius og Baktus gode arbeidsbetingelser, takket være iskalde, sukkerholdige soft-drinks.

— Det er krav om tannlegebehandling før avreise til Libanon. Derfor prioriterer vi rekapper, og tar andre så langt tiden strekker til. Jeg foretar gjerne utskiftning av gamle, «frynsete» fyllinger — en behandling som hjemme kan komme på et par tusen kroner. Men pussig nok: Det er få som

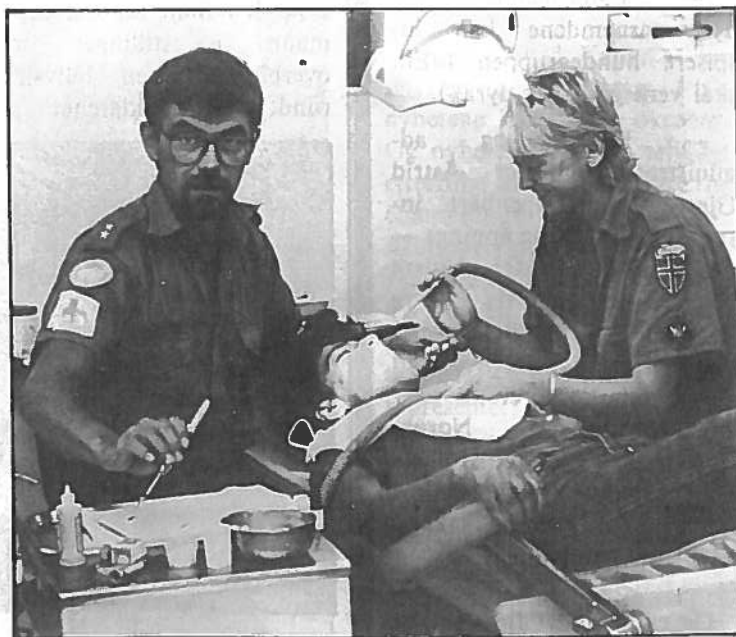
Hundene trenger også tannlegebehandling.

benytter seg av tilbudet.

Til et felttannlegekontor å være er utstyret bedre enn Hermansen forventet. Likevel: Endel nytt utstyr er på trap-pene.

Modell til bruk i tannpleieundervisningen på skolene. Der- som elevene ikke pusser tennene må tanga taes i bruk....

En sivilist i stolen. Til høyre tannlegeassistent Hilde Nilssen.

Mens vi venter....

Det er for få besøk i Norbatt, for lite inspeksjoner, for få generaler. Dette er i ferd med å utvikle seg til et øredøvende folkekrav fra moderne korsfarere. Det er ikke nok med fire besøkende generaler, en enndergeneralsekretær, en generaladvokat, 10-15 oberster, noen oberstløytnanter og en feltpostinspektør.

Bataljonens kontaktmenn vil ventelig ta opp dette ørgelige misforhold og nærest kreve et møte med bataljonssjefen for å rette opp den nærmest meningsløse nangelen på gjester.

«Det har vært flere gjesteløse dager», påpekes det.

Så hvor er dere, dere som ennå mangler. Det er fortsatt o-tre uker til rest hvor alt kan rettes opp. Og vi tør foreslå:

— Ingeniørinspektøren besöker oss for å inspisere ing. off.

— Ingrid Espelid Hovig inspisere kjøkkensjefen.

— Kavaleriinspektøren kan inspisere mek. troppen.

— Landsnemda for dyrevernsnemdene kan inspisere hundegruppen («Ein skal vera gild mot dyra»),

— Forbruker- og administrasjonsminister Astrid Gjertsen bør åpenbart inspisere både PX og åpnings- og lukningsvedtekter. Videre bør Vinmonopolets styre komme, Prisdirektoratet likeså. Flere da: Ja, hva med Opplysningskontoret for knekkebrød, Norges Biröktelag, Avholdsfolkets Landsnemd og ikke minst sjefen for den såkalte RUSKEN-kampanjen.

Og enda er det flere til. Vi sier ikke mer.

SIERRA

SLA-soldatene ble nektet innpassering gjennom 4-22 CP.

SLA avvist i 4-22 CP

Torsdag 10. oktober. En SLA-bil med fem soldater blir stanset i 4-22 CP sør for Blatt. SLA-soldatene utgrupperer, og gir inntrykk av å ville overta CP-en. Tropp 2 kp B i Blatt får ialt ca. 25 mann i stillinger med overhøyde i en halvsirkel rundt SLA-soldatene. De

sistnevnte lusker tilbake til bilen, men blir forsterket med andre SLA-soldater samt IDF.

SLA-soldatene vil returnere, men blir nektet av operasjonslederen, en israelsk kaptein. SLA sperrer samtidig for tre norske kjøretøyer på vei til Blatt, samt H-5.

I mellomtiden har fung. sjef for Norbatt, ob.lt. Thorsen, beordret to PPK-er til Blatt. Kompanisjet Jakobsen gjør det klinkende klart: Ingen SLA inn i Blatt uten IDF-eskorte.

Norbatt innfører gul beredskap. I bn-opsen er det hektisk aktivitet. Meldinger strømmer inn. Team Sierra er på plass, og kjører skytteltrafikk mellom SLAs Gassain Sahid, Blatt og opsen.

Utover kvelden og natten skifter Norbatt på mannskapene. Fenrik Norunn Hovd serverer vafler. Sivilbefolkningen kommer med kaffe og te. Styrkene står knapt hundre meter fra hverandre. SLA-soldatene går lei. De vil hjem, og beklager at de har fått ordre om å bli på stedet.

Hektisk i OPSen. Fra venstre Team Sierras Johann Kanzler, S-4, major Olav Risdal, vakt.off., kaptein Palmer Aandal og fung. bn. sjef, ob.lt. Per Thorsen.

Etter halvannet døgn trekker SLA seg. 1-0 til kp B.

Noen av gutta som var i ilden. Fra venstre fenrik Bjarne A. Giske, Per Jensvold, Tore Lund, Jens Tore Heim og Roy Ole Elverud. Ved 12,7 mm på utrykningsbilen: Arnt Einar Krogstad.

«Ilddåp» ved Kaukaba

Soldatene på bildet, og flere med fikk sin «ilddåp» 11. oktober.

Fenrik Ydsti og seks mann-sker på vei fra Kaukaba til Hasbani for skarpskyting «troppen i angrep» ble tatt under ild 150 meter nedenfor SLA-huset. Dermed ble det forsvarskamp istedet.

SLA skjøt varselskudd, og sendte to-tre soldater ned på kjerreveien for å stanse laget. Ydsti beordret kringvern, og jagde bort SLA.

Derneft ble det åpnet heftig ild fra SLA-huset. Ydsti beordret fremsprang til bedre stillinger. 4-3 utrykning ankom. To PPK-er, også de på vei til øvelse, ble også tatt under ild. De gikk i stilling ved markedsplassen.

SLA avfyrt 3-400 skudd håndvåpen, maskingevær og 12,7 mm mitraljøse. Jordspruten stod høyt inntil en halv meter fra nordmennene.

Ydstis lag, samt 4-3 utrykning anført av fenrik Giske, svarte med 25-30 presise varselskudd. Et SLA-mg ble ubehagelig. Giske plasserte to-tre skudd i sandsekkene ved våpnet, som straks ble forlatt.

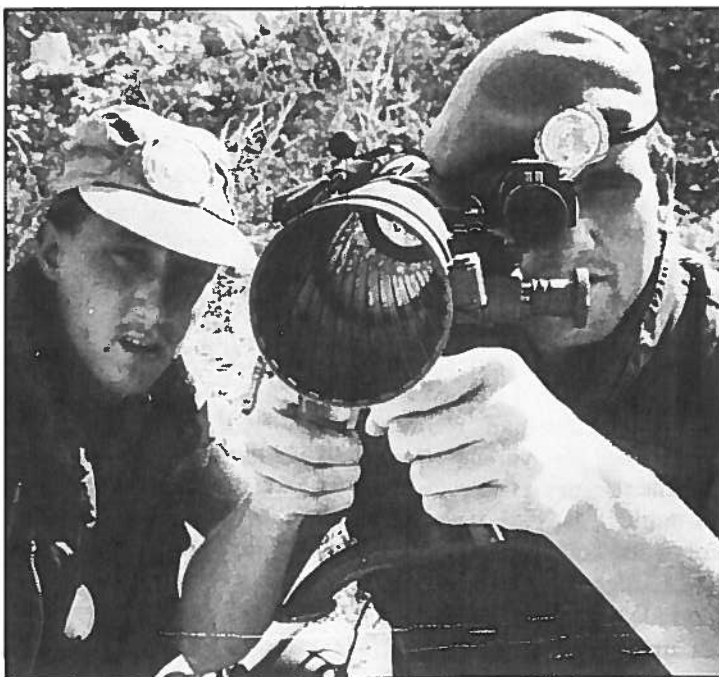
SLA dukket opp på verandaen. Et par skudd i murene, og de var vekk.

SLA rullet ut en tank og en PPK. Fung.sjef kp A, kaptein Rist, beordret ladning av 84 mm RFK. SLA-soldatene rømte vognene, og sprang i dekning.

— Vi var litt redde i begyn-

nelsen. Men vi fant god dekning, og hadde gode skuddfelt. Målene var lette, dersom vi skulle ha skutt for å treffe, sier et par kp A-soldater.

Heldigvis traff ikke SLA-soldatene. Det skal de være glad for. Nordmennene var overlegne i ildkraft og skuddfelt, mens SLA-soldatene løp rundt som forvirrede veggelus.

Jens Tore Heim og Roy Ole Elverud markerte med 84 mm kanon. Dermed rømte SLA panservognene....

Forsvars-sjefen gratulerer

Forsvarssjefen, general Fredrik Bull-Hansen, har med stor interesse lest de rapporter som ble sendt hjem vedrørende episodene i Blat og Kaukaba. Generalen tok selv direkte kontakt med fungerende sjef for Norbatt XV, ob.lt. Per Thorsen, for å be ham overbringe de rette vedkommende forsvarssjefens komplement og anerkjennelse for den måten vanskelige situasjoner ble håndtert på.

— Det er en vanskelig balansegang mellom fredsbevarende moderasjon og hva avdelingen skal finne seg i. Dette har avdelingen gjort bra, fremholdt Bull-Hansen.

Ob.lt. Thorsen formidlet forsvarssjefens gratulasjoner over Radio Norbatt.

«We are the champions»

«Slaget» ved Kaukaba ble selvsagt hovedoppslaget i PIO-nyhetene lørdag 12. oktober. Og nyhetene ble like selvsagt etterfulgt av låten «We are the champions». Utover kvelden strømmet gratulasjonene inn. Fra Normaintcoy, fra mek. troppen til fung. sjef kp A, kaptein Rist, fra kaptein Rist til gutta, og fra gutta i krigen, representert ved Tore Lund, til fenrik Giske og kaptein Rist for «utmerket ledelse». Hilsenen til de sistnevnte var Wenche Myhres «Vi lever....»

Noen av nordmennene i «Logistics». Bak fra venstre Nils Brattetaule, Olav Dyrvik, Einar Fjeldstad, Terje Knutsen og Oddbjørn Larsen. Foran fra venstre Eskild Aakervik, Guttorm M. Björnås og Rune Jensen.

Ove Lillestøl er sekretær / arkivar / sjåfør på avdelingen for vedlikehold. Her med en arkivskuff full av bestillingssedler for deler til et utall ulike UNIFIL-kjøretøyer.

«UNIFIL HQ Log.Branch»

UNIFIL HQ Logistic Branch» er selve overbygningen på den multinasjonale styrkens forsyningstjeneste. Ialt 81 arbeider i det byråkratiet som nødvendigvis må til for bestillinger, innkjøp, budsjettering, posttjeneste, diverse kontrollposter m.v. Og blant de 81 finner vi 20 nordmenn.

Utøvende elementer er først og fremst Normaintcoy og Frenchlog. Vi kan kort si at bestillinger først klareres i «logistics», mens man fysisk henter eller får varene fra NMC eller Frenchlog.

Forsyningsfolkene må alltid forsøke å ligge minst en mandatperiode i forkant, ikke minst med tanke på budsjettering. Dette på grunn av lang anskaffelsesprosess. Først skal det leveres anbud. Derne

skal varene produseres, leveres til forsyningselementene og bringes videre til avdelingene. Og når så New York kommer inn med budsettgodkjenning kontroll, så tar det hele tid.

— Jeg skulle ønske avdelingene gav beskjed og bestilte utstyr når dette f.eks. er 75 prosent slitt, fremfor å forvente nytt på dagen ved sammenbrudd, sier kaptein Dyrvik.

«Logistic» er inndelt i flere avdelinger. Vi nevner bl.a. en ren forsyningsavdeling for bl.a. petroleumsprodukter, avdeling for vedlikehold, matvarer, ingeniørmateriell, innkvartering (i praksis: prefaber) og transportkontroll (Movecon). Eneste avdeling vi nordmenn og svensker har svært liten befatning med, er

postavdelingen. Selv har vi en nasjonal sådan.

— Bøygen er ofte språkproblemene vis-a-vis Frenchlog. Dessuten er det lettere å få gjennomslagskraft når man har lært seg systemet. For min egen del tok det tre måneder før jeg populært sagt «kunne tenke selv» — d.v.s. gjøre mer enn rent rutinearbeid, sier Dyrvik.

Nordmennene i Log. brakene berømmer det internasjonale miljøet. Likevel har det lett for at man på fritiden går mest med sine «egne». Og fritid er det nok av for det store flertallet i Naqoura. Ingen vakter, the-pause i 10-tiden, to timers siesta og nøkkelen i kontordøra kl.15.30. Ikke rart tiden kan falle lang....

Luftig

Høyt henger de, mann skapene i sanitetens nyetablerte klatrelag.

Så kan man spørre seg: Hvorfor i all verden skal man absolutt fire pasienter utfor høye husvegger, fastbundne til bærer?

Lt. Holthe forklarer: — Det kan oppstå situasjoner der vi må evakuere skadde pr. bære fra hus der f. eks. trappen er sprengt bort eller blokkert. Dessuten bruker vi ledig tid til trening på situasjoner som kan oppstå hjemme i Norge. Sånn sett bærer tjenesten til dels preg av å være en repetisjonsøvelse, sier Holthe.

Det hele foregår under betryggende ledelse av Rune Haga med hjemlig erfaring i denslags. En klatrer kobler seg inn i nedkant av bære, og rappellerer nedover. Pasienten er selvsagt surret fast etter alle kunstens regler. Minimum to mann står på toppen av taket for å slakke ut på tauene.

Tre av de fem i klatrelaget har fått rekap. Dermed har allerede Norbatt XVI stammen til et nytt lag.

Her bærer det utfor. «Pasient» er Stig Daleng, mens klatreren er Tom Knutsen.

Pi-troppens troféer

Pionertroppen har i årenes løp skaffet seg en anseelig samling eksplosiver og deler av slike. De som er hele er selvsagt desarmert. Samlingen kommer vel med ved undervisning.

På Blue Berets anmodning har troppsjefen, lt. Greve, laget følgende bilde tekst (nummerhenvisning i parentes).

Første rekke fra venstre: Russisk stridsvognmine TM 46 (1), radio for avfiring av bombe (2), syriske splintheadgranater (3), 81 mm BK lys (4), bilbombe, 122 mm BK (24 og 25), magnetisk/vibrasjon avfiring veibombe m/splinthånd- (5), 57 mm BK lys (6), dgranater, bolter og ca. 10 kg halefinne BK-granat (7), TNT. Radiokontaktavfyrt (26) russisk splintheadgranat (8), og TAM 3 russisk amerikansk kjøretøymine stridsvognmine (27).

M7A2 (9), 75 mm kald granat (10), geværgranat (11) og 75 mm art. granat (12).

Andre rekke fra venstre: 122 mm BK lys (13), 155 mm art. granat (14), 84 mm Carl Gustav lys (15), 81 mm lett sprenggranat (16), artilleri-cluster (17), kinesisk stavhåndgranat, splint (18), fransk personellmine Inkwell modell 59 (19), belgisk sjokk/splinthåndgranat, valgfri (20) og cal. 22-pistol — piratprodusert (21).

Gruppe til høyre: Bakstykke 81 mm BK lys (22), 105 mm artillerigranat (23), halefinner (24), 122 mm BK (24 og 25), magnetisk/vibrasjon avfiring veibombe m/splinthånd- (5), 57 mm BK lys (6), dgranater, bolter og ca. 10 kg halefinne BK-granat (7), TNT. Radiokontaktavfyrt (26) russisk splintheadgranat (8), og TAM 3 russisk amerikansk kjøretøymine stridsvognmine (27).

I pitroppsjefens armer: Fra venstre RPG 7 rakett (28) og del av Katjuskarakett (29).

Trodde det var øvelse

Bataljonslege Thue m/medhjelpere arrangerte i forrige måned en svært så realistisk øvelse. To soldater hadde tilsynelatende slåss på taket til Ludvig Bar. Begge var dynket med konjakk og ekte blod, tappet fra deres egne årer. Den ene hadde «knivstikk» i brystet, mens den andre hadde «falt» ned fra taket.

Så godt spilte de, og så godt var de sminket, at en soldat på tilskuerplass utbrøt: «Jeg trodde først det var øvelse....»

Foran fra venstre: Svein Arne Selvåg, Roger Norøy, Morten Mosfjeld og Roar Moan. Bak fra venstre: Helge Håberg, Hallgeir Humberset, Tom Frode Saasen, kjøkkensjef Arnold Karlsen, Rolf Schei, Jack Olsen og Steinar Waldeland.

Overkokk Roar Moan rører i suppa.

Mange kokker, men lite søl....

Vi har veloppdragne spisegjester som rydder skikkelig etter seg, sier kjøkkensjef Arnold Karlsen, som sånn sett gruer seg til å komme tilbake til Setermoen.

11 over-og underkokker trakterer daglig nærmere 300 gjester i spisesalen i Saqi. De hører sjelden et vondt ord om maten, snarere tvert om.

Arbeidsforholdene er ikke de beste. Avtrekksviften er altfor svak. I mangel av air-condition kan temperaturen sommerstid nå opp i 65

grader, — langt fra ideelt når salater og andre kald-retter skal lages i samme rom. Så ønsker da også Karlsen egen avdeling for kald-mat.

Kokkene går på to skift. Tre sivilister utgjør oppvaskerne, bortsett fra i helgene da mannskaper kommanderes.

Proviantbestillinger for hele bataljonen går via proviantoffiseren. Her går det ikke på kostøre, men på rasjoner. Middag, drikke, pålegg, desserter m.v. er inndelt i 28 ulike grupper. 13 ulike mid-

dager står på UNIFIL-menyen. I tillegg kommer «selv-lagede», som gröt, pannekaker m.v.

Nasjonale tilskudd sikrer lekkerbiskener jul, 17. mai, på Kongens bursdag, medaljeparader m.v. «Storfolket» får kanskje litt rød fisk og andre spesialiteter dekket over representasjonsbudsjettet.

Finnene spanderer sine FN-dollars på ekstra mat direkte fra hjemlandet. Noe å tenke på om man blir lei «UNIFIL-menyen?»

Vår mann i Beirut

Dette er Yerchank M. Markarian. Vår mann i Beirut som sørger for ombreking og trykking av «Blue Beret», svenskenes «Cederbladet» og «Litani».

Marc trykket BB første gang i 1978, og leverte punktlig selv når kampene raste i gaten utenfor. Under den israelske invasjonen i 1982 valgte Norbatt trykkeri i Israel og deretter på Kypros, mens Marc fortsatte med Litani.

Kontingent XV gjenopptok samarbeidet med Marc, — en utmerket fagmann. Resultatet har du i hendene: Et blad som trykketeknisk ligger på høyde med norske trykkerier, men til under halv pris.

Marc er av armensk opprinnelse. Etter at en bombe raserte halve boligblokken evakuerte han familien til Kypros. Selv pendler han. To uker på Kypros, to uker i Beirut.

Oberstlöytnant Björn Ruud kunne nylig klippe over ledningestumpen som markerte at det «nye» studioet var åpnet. Svein Ellingsen og Lars Dahlö hjelper til, mens Hans-Olav Holm overvåker det hele.

"Ny" Radio Scorpio

Radio Scorpio i Normaintcoy er blitt «ny». For en tid siden ble hele radiostudioet ombygd, slik at betjeningen nå har adskillig mer plass å boltre seg på. Det ble også laget et nytt og lyd-dempende tak bestående av eg-gkartonger.

Radio Scorpio har omlag tretti timer sending i uka. Selvsagt spilles det mye musikk, men det er også faste programmer som Prestens kvarter, Ti i skuddet og radiobingo. Ikke minst det siste er svært populært. Tallene blir lest opp fra studio. Den som får bingo kaster seg på telefonen for å få gitt beskjed, og løper deretter opp til studioet for å få kontrollert lappen sin. Hver tirsdag og torsdag låner Irishbatt radiolokalene for å lage egne sendinger.

Syv personer utgjør den harde kjerne bak Radio Scorpio. Største mål i øyeblikket er å få installert en ny stereosender på 100 watt. Da kan man t.o.m. sitte på Kypros og digge musikkhilsener fra Normaintcoy....

Klart for sending. Holm, Ellingsen og Dahlö på plass i de «nye» studioet.

Hva gjør ord.off.?

Ord. off., kaptein Kjell Dyreng, er kon-taktsmann mellom sivilbefolkningen og Norbatt. I det sivile er han jurist, — an-satt i Kultur-og Viten-skapsdepartementet.

— Forhandlinger med kunstnerorganisasjoner er barnemat mot enkelte problem-stillinger her nede, sier han.

Det første Dyreng og hans stab gikk igang med var opp-datering av bruks-og eiendom-savtaler mellom den libanesiske regjeringen, representert ved Norbatt, og

sivile. En serie møter er avholdt i samarbeid med land-sbyenes mouchtarer.

— Når en eiendom skal leveres tilbake skal den være i samme stand som da den ble rekvirert. Kan den ikke repareres, skal det betales erstatning. Selve leien utbetales hvert tredje år fra regjeringen.

LÖSHUNDER

Vittige tunger vil ha Dyreng inn i Dyrebeskyttelsen etter at han banket i et skrivbord så kaffen skvatt. MP hadde net-topp skutt en løshund, og klage var innkommet.

— Vi var blitt enige med byrådet i Saqi om retningslin-jer. Ved klager på hunder uten bånd skal utpekte, sivile kon-taktsmenn gi advarsel til hundeeieren. Etter to ad-varslar kan hunden skytes. Greie retningslinjer. Men jeg ble sint da Norbatt var de første til å bryte avtalen, sier Dyreng.

HUMANITÆRKOMITEEN

Ord. off. tar imot søknader om assistanse fra Norbatt. Disse behandles i en egen

Kaptein Dyreng og hans stab tolker/sekretærer. Stående fra venstre Izzat Rached (kristen), Kassem Abou Rabia (druser) og Hassana Ibrahim (shia-muslim).

humanitærkomite med et årsbudsjett på 200.000 kroner, dog kun 30.000 igjen til Norbatt XV. Midler er bl.a. gitt til nytt tak i drusertemplet i Saqi, til sivil medhjelper på søp-pelbilen, tannvernaksjoner, skolemateriell m.v.

— Men vi sa «nei» til pigg-

trådinggjerdning av en vann-tank i Kaukaba for å holde ungene borte. Vi sa også «nei» til påkjøring av grus på fot-ballbanen i Ferdis. Er det noe man har nok av, så er det grus og arbeidskraft. Kort sagt: Vi må sette krav om egeninnsats, sier Dyreng.

Mouchtarens råd i Kfar Hammen, forsterket med to andre lokale størrelser foran møtet ord.off. Fra venstre Rahal Rahal, Mohamad Souaid, Husein Sharour, kapt. Dyreng, mouchtar Abdu Hamid og Abdulla Omar.

Intet lokalvalg

Hver landsby skal na mouchtar med eget råd, og ofte byråd ledet av mayor. Overført til norske forhold kan mouchtaren sam-menlignes med tidligere tiders fogd, mens mayoren er ordfører. Eventuelle statsmidler kanaliseres via in-tendantene i Marjayoun og Hasbaya.

Rådene skal velges hvert fjerde år. Så skjer ikke. I Kfar Hamman var f.eks. siste valg i 1964. En mouchtar blir sjelden «kastet». Rådet supplerer seg

selv, med fare for at enkelte klaner dominerer og legger en klam hånd over utvikling og initiativ.

Uten lokal innkrevning av skatter og avgifter, og uten tradisjon for dugnad, er det lokale selvstyret ofte handlingslammet.

Likevel: Mouchtarer og mayorer besitter ofte store kunnskaper om eiendomsav-taler, politiske sympatier m.v. Lokalt nyter de ofte stor respekt, og er viktige kort å spille på fra Norbatts side.

Kaptein og klovn

Min jobb her i leiren har vært å være både kaptein og klovn. Dessverre ble det litt for lite tid til det siste, sier velferdsoffiseren i Normaintcoy, kaptein Bjarne Dalhaug (44).

— Som velferdsoffiser i en slik leir må man være både sosialarbeider og showmann, i tillegg til mye annet. Men beklageligvis går det bort så altfor mye tid til såkalt administrasjon. Jeg er både sportsoffiser, reiseoffiser og presseoffiser i tillegg til selve velferdsjobben. En kombinasjon som ikke er særlig gunstig i det lange løp, mener Dalhaug.

— Jeg trodde i begynnelsen at jeg kunne få stelle utelukkende med velferd, men det ble nok mye annet også. Jeg har ikke fått tid til å gjøre det jeg hadde håpet på. Mesteparten av tiden har gått med til å bestille reiser. Egentlig synes jeg nordmenn som tjenestegjør i Libanon er altfor opptatt av å reise hjem. Vi glemmer at vi er i en verdensdel som byr på så mangt, både når det gjelder kultur og andre ting. Hvorfor ikke feriere i Midt-Østen, spør Dalhaug.

Han berømmer det gode miljøet i Normaintcoy, og peker på hvor viktig det er at alle går inn for å skape trivsel.

— Det er her vi bor og jobber. Derfor må vi gjøre så mye som mulig for at alle kan finne seg til rette. Velferden bør gis bedre arbeidsvilkår. Jeg vil også foreslå et nærmere samkven mellom Normaintcoy og Norbatt, fremholder Bjarne Dalhaug.

— Mye bra folk i Normaintcoy?

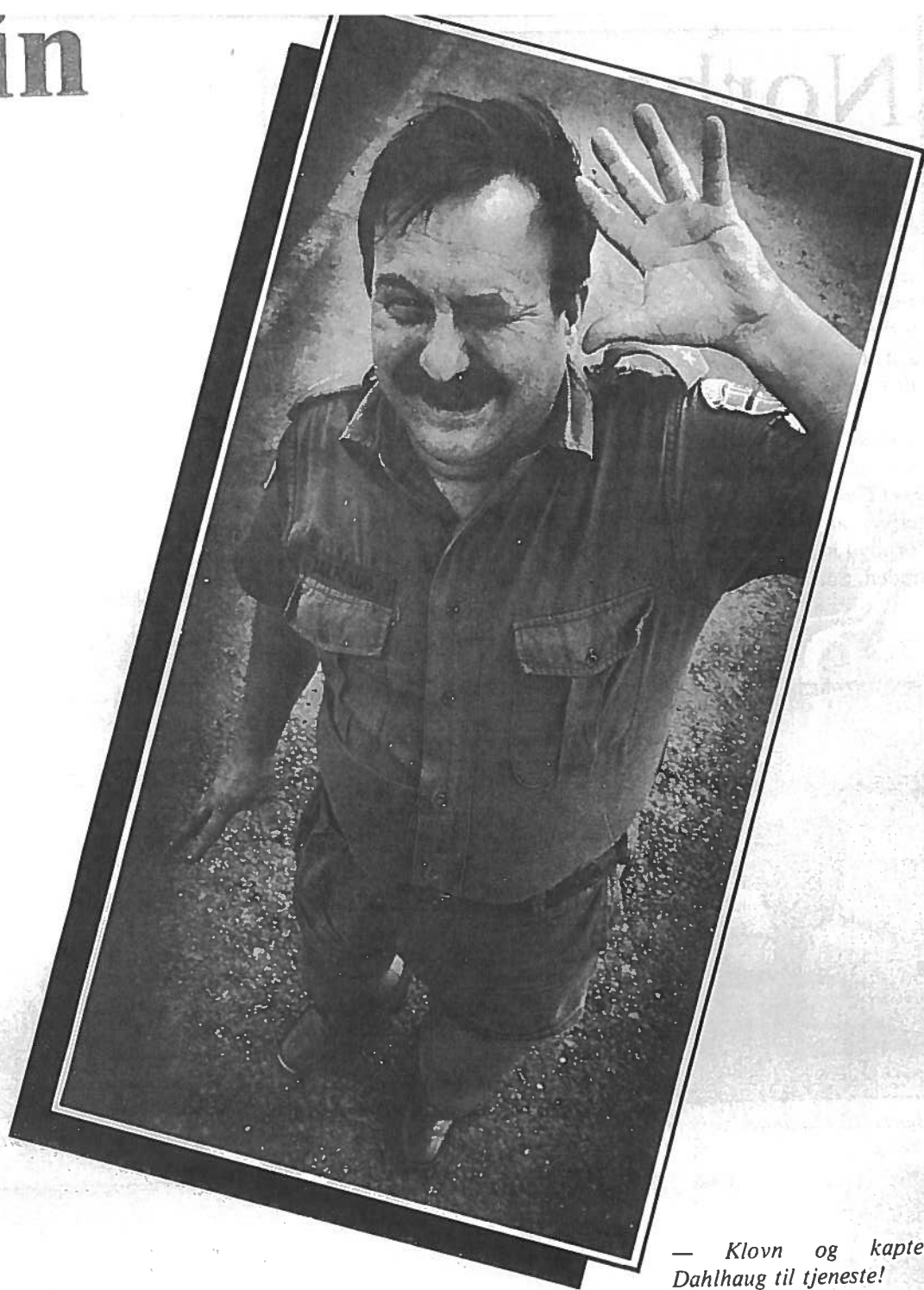
— Jovisst. Det er interessant med teknisk personell. Gutta prater så mye om biler, motorer og eksosanlegg. Selv har jeg tjenestegjort i infanteriet der det prates om andre ting.

— Og nå gleder du deg til å sette kursen hjemover?

— Både ja og nei. Selvsagt

skal det bli godt å se familien igjen. Men jeg har trives godt i Libanon, og har hatt mye igjen for de seks månedene her nede. Det har vært både lærerikt og spennende, sier velferdsoffiser Dalhaug.

En farverik og populær offiser i Normaintcoy.

— Klovn og kaptein Dalhaug til tjeneste!

Norbatts medaljeparade

Norbatts medaljeparade gikk for seg etter «læreboka» den 26. september. På forhånd var det nedlagt timer og atter timer i forberedelser og øving, og da den store dagen kom fungerte alt som det skulle.

Selve paraden ble ledet av Norbatts NK, oberstløytnant Per Thorsen. Han uttalte etterpå at han var meget fornøyd med personellens oppførsel. Som seg hør og bør sto

selveste Force Commander, general William Callaghan, for utdelingen av de ettertraktete FN-medaljene.

— Medaljen er et uttrykk for anerkjennelse av den personlige innsatsen hver av dere har gjort for fredens sak i Sør-Libanon. Bær den med stolthet, sa Callaghan, og fortsatte:

— Ved konstant patruljering, sjekkpunkter og observas-

jonsposter har dere klart å holde den nordøstlige sektoren av UNIFIL rolig og fredelig. Norbatts dyktighet i forhandlinger og gode forbindelser med lokalbefolkningen har vært grunnleggende faktorer for at UNIFIL skal kunne oppfylle sitt fredsbevarande mandat, sa Callaghan.

Bataljonspresten, major Olsen, sa at «Den som har ekte kjærlighet til folket som er rammet av krigen, vil skjønne

at det er håp knyttet til vårt fredsarbeid her i Libanon».

Hundetroppens imponerende dog-show satte en flott spiss på avviklingen av medaljeparaden. Deretter kunne de innbudte sivile og militære gjester sette seg til et imponerende lunsjbord som kjøkkensjef Karlsen og hans karer fikk stor ros for.

Til alle Norbatt'ere som leser dette: Gratulerer med FN-medaljen!

Force Commander ankommer, og blir tatt imot av oberst Skaar.

Callaghan inspiserer stramme Norbatt-karer.

Mange ville fotografere Callaghan, her i følge med bl.a. oberstene Skaar og Singstad.

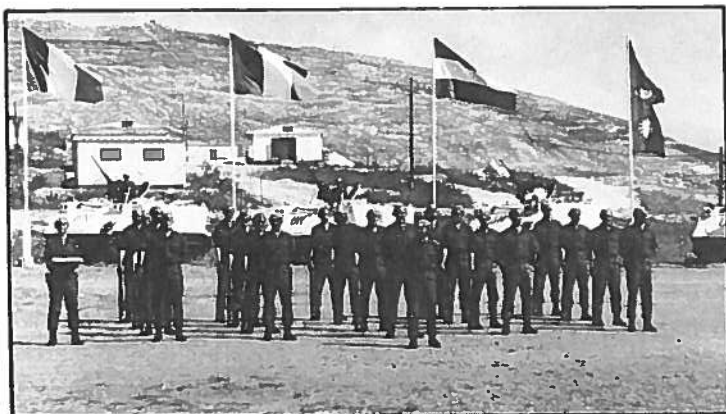
Mek. troppen dannet æresvakt ved flaggborgen.

Bataljonsprest Torbjörn Olsen leste en kort bönn.

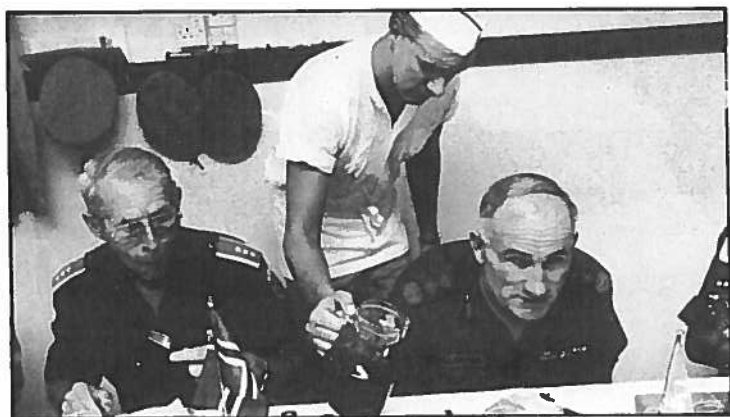
Kp As paradeavdeling under ledelse av major Lund.

Her har vi stabsskorpnet under ledelse av kaptein Simonsen.

Gjester fra landsbyene i Norbatt AO.

Oberst Singstad, overkock Roar Moan og Force Commander Callaghan.

Her er kp Bs paradeavdeling under kaptein Nermos kommando.

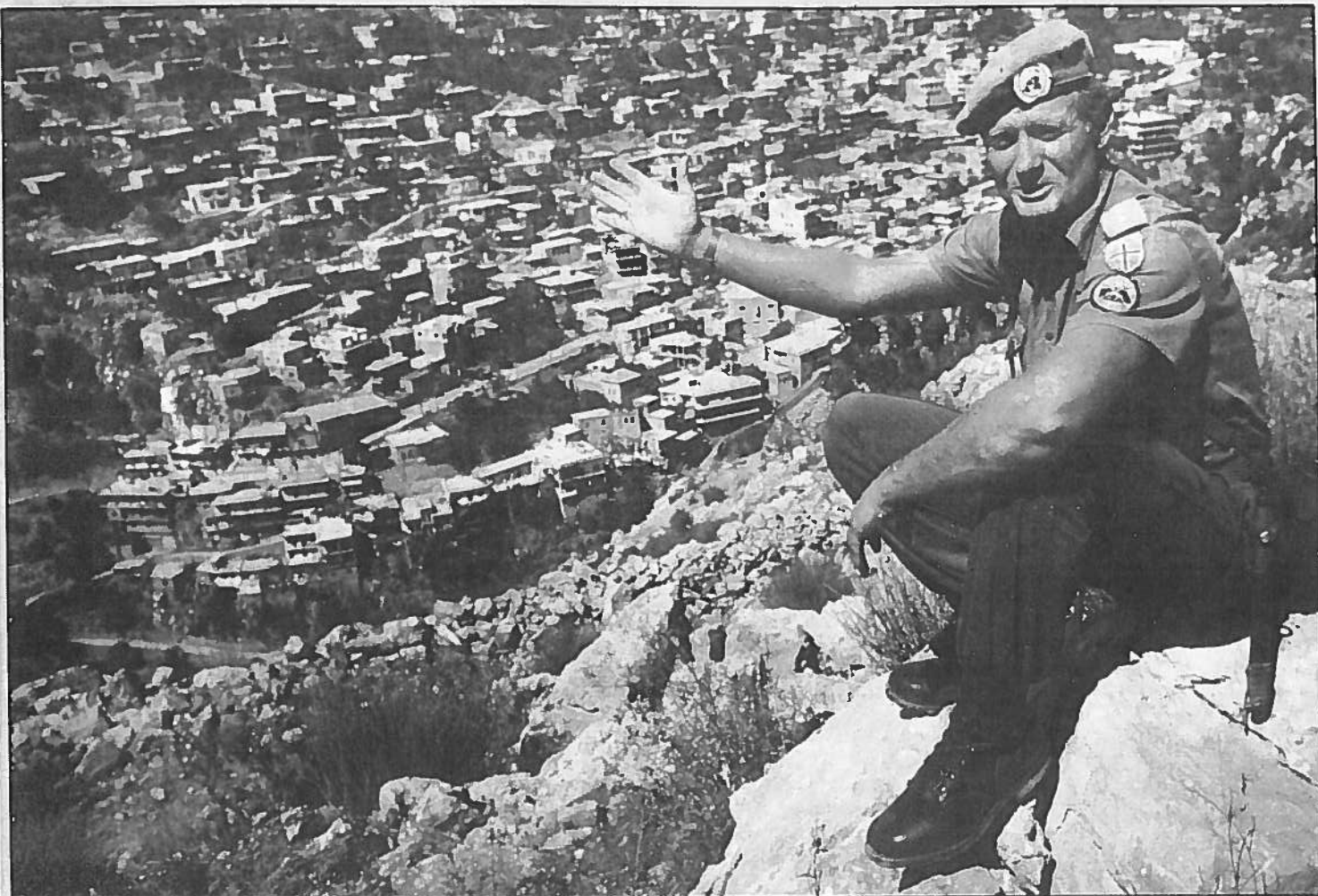

Bataljonsstabens paradeavdeling under ledelse av major Pinslund.

Fanegarden, under ledelse av fenrik Egelien.

Chebaa-kongen

— Dette er mitt rike, sier Chebaa-kongen Olav Grötta, og viser frem fjellandsbyen som er den største i Norbatt AO. Her er forholdet mellom UNIFIL og lokalbefolkningen usedvanlig godt.

— Konge? Nei....

Kaptein Olav Grötta smatter på ordet og benekter at han føler seg som konge av Chebaa, selv om det er tradisjon at Norbatts sjef i byen har en slik tittel.

— Den behandlingen jeg får fra innbyggerne kan nok gi visse følelser i den retning. Men egentlig er jeg nok bare en slags hjelpesmann, sier Grötta.

Læreren fra Trøndelag trives godt som sjef for

Chebaa-gruppen. Han omtaler miljøet i fjellbyen som helt spesielt, og folk viser daglig at de setter pris på de norske soldatene. De smiler, hilser og byr på små gaver. Gnisninger oppstår omtrent aldri.

— Jeg har inntrykk av at soldatene finner seg godt til rette. Har ennå ikke hørt noen klage. Her oppe i fjellet ligger vi isolert fra den øvrige bataljonen, og må klare oss selv. Det skaper samhold, mener Grötta. Han innrømmer imidlertid at Chebaa-gruppen militært sett neppe løser sin

oppgave fullt ut under de rådende forhold. Likevel bidrar man til å skape ro i området, og flere humanitære oppgaver løses.

— Saniteten er mye besøkt, vi har en besøksfrekvens som er høyere enn ved sykestua i Saqi.

— Litt dramatisk har du opplevd i løpet av kon-tingenten?

— I midten av juni var IDF og SLA i Chebaa. De truet med våpen og stjal kikkerter.

Heldigvis ble ingen skadet.

— Du har søkt rekap, men ikke i Chebaa. Hvorfor?

— Egentlig skulle jeg ikke hatt noe imot seks nye måneder her oppe. Jeg har fått erfaringer som forhåpentligvis kan gjøre meg i stand til å utføre en bedre jobb. Men etter et halvt år får man både antipatier og sympatier, noe man egentlig ikke bør ha i denne jobben. Derfor er det like greit at en ny mann kommer inn i bildet, sier kaptein Grötta.

Fire gutter som trives godt. Fra venstre Anders Haugen, Tor Bekkesletten, Stig Hillestad og Terje Bergström.

— Lange vakter, men trivselen er god. Tommy Thoresen og Kjell Frode Bøe fotografert på 4-7 Bravo.

Post er god velferd. Her er det Erik Nordlie som sorterer brev og blader.

Chebaa er populær praksisplass for sanitetsfolk. Her Elisabeth Flo fra STKP.

Kokken er en viktig mann. Her er det Per Ivar Vedå som lager karbonader.

Dette er Chebaa

Smulgere og fruktdyrkere Millionærer og FN soldater. Dette Chebaa i en nøtteskall. Mye av frukten som selges i Sør-Libanon stammer fra Chebaa. En gjes vil alltid bli mottatt med frukt eller nøtter. Smuglere har uminnelige tider brukt Chebaa som base for sin næring, og årsaken er at det ikke er lange biten over til Syria. Byen regnes som sunnimuslimsk men har også drusere. En god del av innbyggerne arbeider i gulfstatene, og derfor står mange flotte hus tomme mesteparten av året.

Chebaa er en sjarmerende og fredelig by hvor husene klamrer seg dramatisk til fjellet 1300 meter over havet.

Veteran trives

Veteran Hellem sammen med sin gode nabo.

Jeg føler meg hjemme i Chebaa. Naboen påstår jeg er som en sønn for ham. Det er godt å komme hit etter å ha vært på leave i Norge, sier sjåfør/sambandsmann Knut Hellem.

Han går nå på andre kontingenten i Chebaa, og bedyrer at han stortrives. Miljøet blant Norbatt-personellet er meget bra, og det er dessuten lett å få kontakt med lokalbefolkningen. Hellem har like godt lært seg arabisk, og gjør seg lett forstått blant lokale venner. Han tilbringer en stor del av fritiden hos naboen.

— Jeg har hatt stort utbytte av oppholdet i Chebaa. Synes jeg har fått se og høre mye som jeg nok aldri vil glemme. Folket er utrolig vennlig. Over alt hvor man kommer i byen blir en bedt inn på te eller frukt, forteller Hellem.

Bandvogn — et uvant syn for ungene i Ferdis.

Bandvogn — et særsyn

SLA-og IDF-soldater stanser. Unger springer til. En leddet doning på gum-miklaprende belter er et sær-syn i Libanon, et land hvis hærer og militser ellers kan fremvise et bredt, internasjonalt utvalg av militære kjøretøyer.

— Selv hadde jeg aldri ventet å kjøre bandvogn i Libanon, sier Ove Bondal, med BV-erfaring fra minus 20-30 i Nord-Norge.

I Libanon trenger han ikke være så nøye med frostvæske og tynn vinterolje. Tvert om. Når vogna klatrer oppover mot den reetablerte 4-6 Alfa OP er det varmen som er problemet. Bensinen «koker», og motoren har lett for å strupe seg. Og usedvanlig hardt underlag setter «strekkfisken» (beltestrammerne) på harde prøver. Men Bondal slipper da å fryse på fingrene dersom beltene skal monteres på plass igjen.

I fremkommelighet på somerfjøre er eslet bandvognas konkurrent. Men BV-en har langt større lasteevne, selv om terskelen er vel høy når dieselfatene skal losses.

Norbatt har kun to bandvogner — først og fremst med tanke på opptil en meter høy snø i Chebaa. Men det blir Norbatt XVIs problem.

Sport

UNIFIL-mesterskap, 15 km løp/skyting

Norbatts lag ble nr. 3. 9 lag stilte. Norbatts lag bestod av: Lt.Kvile, fénr. Skogsholm, fénr. Nygaard, Wærness, Hjelmseth, Aunan, Thonstad og Gautvik.

UNIFIL-mesterskap, brigde

Major Hovde/kaptein Dalhaug kom på 2.plass. Major Birkeland/kaptein Breivik kom på 3.plass.

UNIFIL-mesterskap, golf

Caesarea, Israel

Klasse I

1. Wærness, vakt/hund

Klasse II

2. Fremo, pi-troppen

UNIFIL-mesterskap, stafett

1. Irishbatt	13,58
5. Norbatt	14.14

På Norbatts lag stilte:

Hjelmseth, Gjerdrum, Bakke, Thonstad, Wærness og Aunan. 14 lag deltok.

Israel og SLA

— UNIFIL holder strengt på at Israel er ansvarlig for hva de israelskstøttede elementer foretar seg i sikkerhetssonen.

Dette sier bataljonssjef Helge Skaar etter et møte i UNIFIL HQ.

— Vi må innse at UNIFILs mandat ikke kan oppfylles under de rådende omstendigheter og så lenge Israel kontrollerer sikkerhetssonen. Likevel bør det understrekes at UNIFIL utfører en meget viktig humanitær oppgave ved å beskytte sivilbefolkningen. Uten UNIFILs tilstedeværelse er det mye som tyder på at det ville ha vært kaos og full borgerkrig også i denne delen av Libanon, sier Skaar.

Storfint besök i Norbatt

I begynnelsen av oktober hadde Norbatt storfint besök. FNs undergeneralsekretær for særskilte politiske saker, Brian Urquhart var på rask visitt sammen med Force Commander og Deputy Force Commander. De tre var til stede under en Norbatt-brief i spisesalen i Ebel es Saqi. Deretter inispiserte de hundetroppen før de etter cirka en time dro avgårde igjen med helikopter.

Med på turen var dessuten et team fra det tyske fjernsynsselskapet West Deutsche Rundfunk. Teamet skulle lage et 10-minutters innslag om UNIFIL til en nyhetssending, og under oppholdet i Norbatt ble det grundig filmet og intervjuet.

TO PALESTINERE DREPT

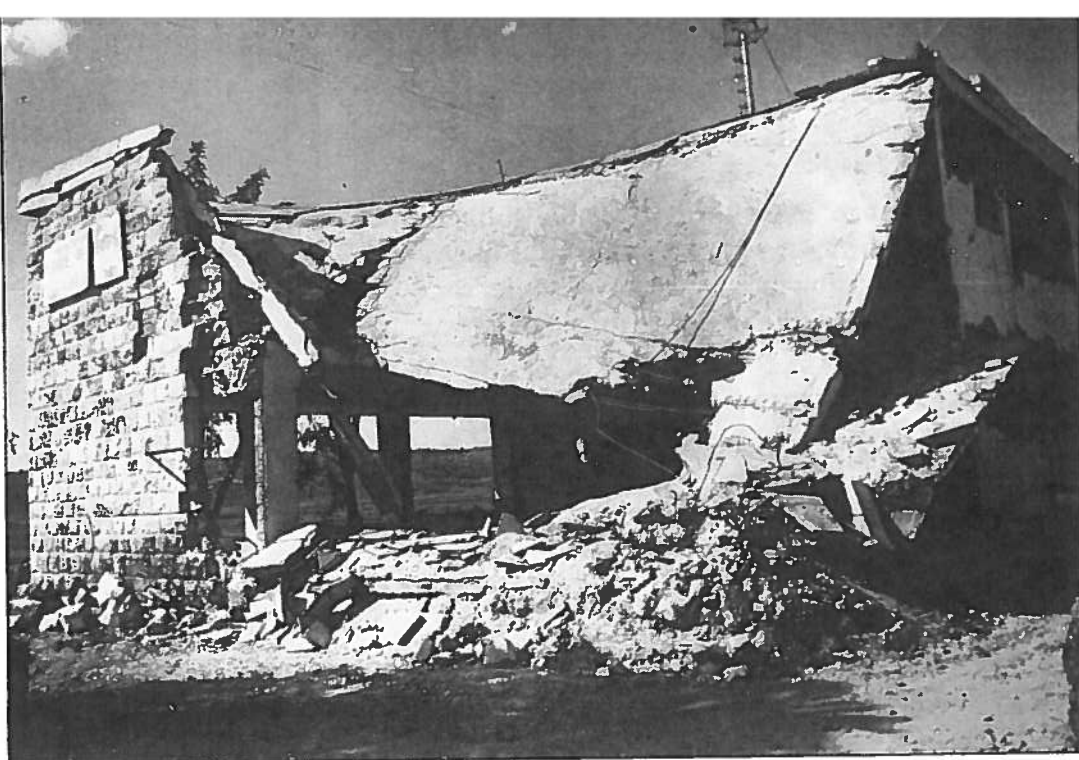
To geriljasoldater ble drept av sprenggranater fra en IDF-stilling nordøst for Hasbaya 14. oktober. Likene ble liggende i grøftekanten ett døgn tid, — til skrekk og advarsel. Tredjemann i gruppen ble innhentet, og arrestert.

Soldatene tilhørte «Folkefronten for frigjøring av Palestina, generalkommandoen», en syriavennlig styrke på anslagsvis 600 mann under ledelse av Ahmed Jibril. Styrken har sitt hovedkvarter i Bekaa-dalen.

Jibril uttalte tidligere i måneden til en fransspråklig avis i Beirut at hans soldater bl.a. samarbeidet med den fundamentaliske, Khomeinyvennlige Hezbollah-bevegelsen. Jibril sammenlignet alliansen med den felles kamp kommunister og liberale førte i Frankrike mot Nazi-Tyskland.

På timer etter at de to drept fant SLA tre Katjuskaraketter klargjort for avfiring, utenfor blue-line i nærheten av Abu Quama. Man mener rakettenes var utplassert av de tre palestinerne.

Under arbeidet med å uskadeliggjøre rakettenes tråkket en SLA-soldat på en mine. Benet ble ødelagt under kneet. Like etterpå avfyrte resten av patruljen 4000 skudd håndvåpen, maskingevær og 12,7 mm i alle retninger. 3-400 skudd ble avfyrte mot Hebbariye. Skuddene traff bl.a. biler, en moske og bygninger ved siden av det norske troppshovedkvarteret. De norske soldatene klargjorde for eventuell besvaring av ilden.

«Voice of Hope» etter angrepet. Fem ble drept.

«Voice of Hope» sprengt

Fire medlemmer av det libanesiske kommunistpartiet sprengte den kristne radiostasjonen «Voice of Hope» langs hovedveien fire km sør-sørvest for Ebel es Saqi 16.oktober.

Attentatmennene drepte først en SLA-vaktpost og en radiotekniker. Under arbeidet med å plassere ca. 100 kg sprengstoff ble de angrepet av en annen SLA-vaktpost. I virvaret ble ladningene satt av, og tre av attentatmennene ble sprengt i filler samtidig som stasjonen ble totalskadet.

Fjerdemann i gruppen ble lettere såret, og kom seg til Kiam der han ble arrestert. Halvannet døgn senere ble han ført til Blatt av israelsk sikkerhetspoliti eskortert av IDF og SLA. Vedkommende hadde åpne sår, og var påsatt hånd- og fotjern. Påfølgende natt arresterte israelerne fire personer i Blatt.

Undersøkelser foretatt av Team Sierra og Norbatt viser at attentatmannen var fra Beirut, men hadde vært innom den shiadominerte landsbyen.

Radiostasjonen ble opprettet i 1979 av en amerikansk misjons-organisasjon, som en gave til «Israels og Libanons vidunderlige folk fra millioner

av kristne venner i USA og Canada», og med en spesiell takk til major Saad Haddad

Stasjonen var på lufta ett døgn etter eksplosjonen, men i andre lokaler og med senderutstyr utlånt fra Middle East Television. Lokalt gikk radioen under betegnelsen «Radio Haddad».

Her var radiostudioet.

Team Sierra på farten

En solid mage er en fordel i denne jobben. Det blir utrolig mye kaffedrikking, Enkelte kvelder har jeg problemer med å sove, smiler major Johann Kanzler fra Østerrike. Inntil nylig var han sjef for Team Sierra, en del av Observer Group Lebanon. Ny sjef er svensken Christer Alldén.

Dette teamet er Norbatts orlengede arm i mange situasjoner. To OGL-offiserer er i tjeneste til enhver tid, og med sin enorme kontaktflate og diplomatiske fremtreden er det trolig hva de kan utrette. Team Sierra har flere oppgaver.

— Vi etterforsker hendelser som kan være av interesse for ataljonen og OGL. Det er vår oppgave å gi bataljonsledelsen akgrunnsopplysninger som er nødvendig for å treffe riktige avgjørelser. I visse situasjoner istår vi også sivile med

humanitær hjelp, forklarer Kanzler.

Det er et nært samarbeid mellom Team Sierra og Norbatt. Teamet har sin base i Ebel es Saqi, og deltar daglig på morgenbriefen for å redegjøre for «siste nytt». Major Kanzler synes nordmennene er lette å samarbeide med. Han har vært i teamet i snart 16 måneder. I neste måned reiser han hjem til Østerrike.

— Interesse for mennesker var en av årsakene til at jeg søkte denne jobben. Vi snak-

Team Sierra alltid på farten. Ingen dager er like, og på mange måter er det en svært spennende og interessant jobb. Her er major Johann Kanzler fotografert sammen med kaptein Randal W. Thomson fra New Zealand.

ker med en rekke personer, og får stor kontaktflate. Det blir

mye kaffedrikking. Man må nødvendigvis gi seg tid til å snakke med mennesker for å få opplysninger, sier Kanzler.

— Du behersker arabisk?

— Jeg forstår en god del, og snakker litt selv. Det er til stor nytte i tjenesten fordi det lettere skaper tillit.

— Ubehagelig å være ubevæpnet?

— Team Sierra kunne neppe fungere dersom vi gikk rundt med våpen. Stort sett blir vi respektert, men det hender noen skyter på oss. Da er det gjerne uerfarne soldater som vil provosere.

Sjefen for H-5, Jozef, serverer gjerne kaffe. OGL-karene er fra venstre den nye teamlederen Christer Alldén, Kenneth Olufsson og Seine Lok. De to sistnevnte gikk ut av tjeneste i forrige måned.

På depotet

Vi gjør mer enn å bytte underbukser, sier materiellassistent Olav Sandåker, og ser opp fra bestillingslistene.

Depotet, eller Log. section på UNIFIL-språket, er arbeids- og kontorplass for kvartermester, regnskapsfører materiell, materielloffiser og ammunisjonsoffiser, — de fleste med en eller flere assistenter. Nesten daglig går

«Saqibussen» til lagrene i Naqoura. Kasser fra Norge tømmes, og fordeles videre i systemet. En kommer innom for å hente skrivemaskinpapir, en annen skal ha ny splintvest. Og tro det eller ei: Her finnes t.o.m. svømmeføtter, kanhende noe malplassert langt fra havet og svømmebasseng.

Ellers lar vi bildene tale for seg selv.....

Hektisk på byttedagene....

Hjelmer har matr. ass. Tony «Krölle» Demring nok av...

Svømmeføtter eller steikepanne? Anne-Grete Tømmerås har det meste.

Og her har vi depotmaskoten, 5 år gamle Rawad.

Ass.materiellregnskapsfører, fenrik Rokoengen, teller og noterer.

Materiellassistent Olav Sandåker tar seg av inn- og utleveringssedler.

Fire prov.asser

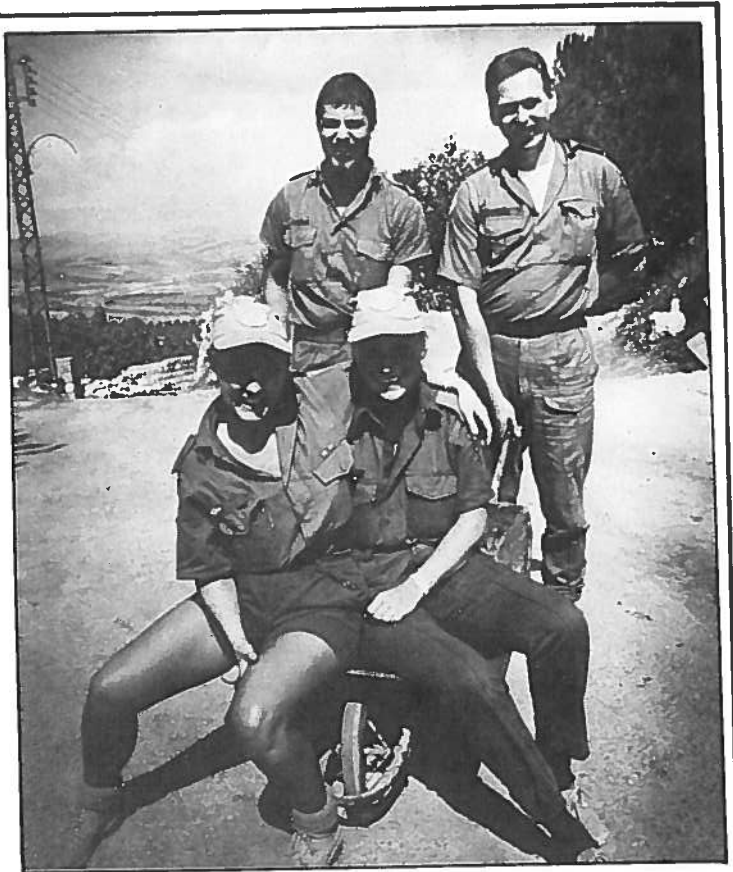
Det er bra å være prov. ass, sier de fire på bildet. En nåværende og tre forhenværende proviantassistenter i Norbatt.

En proviantassistentens oppgave er blant annet å hente og dele ut mat til kompaniene, samt være en slags «lagersjef». En jobb som er trivelig, men som ifølge de fire også kan være en riktig uriaspost. Det er ikke alle OP'er og lagsleire som er helt enig når proviant blir fordelt, det hender de synes de får for lite. Og da vanker det kjeft for prov. assene.

— En prov. ass er vel en som alltid har litt ekstra snadder på lur i eget kjøleskap?

— Tja, smiler de fire lurt. — Det hender det blir noe til overs når alle de andre har fått, og det kan vi selvsagt spise. Men vi deler selvsagt med gutta på brakka, sier Frode Aronsen som var prov. ass i kontingent V. Sveinung Almelid innehar denne jobben nå, mens Trude Raasok og Ida Lerfald tjenestegjorde i henholdsvis XIV og kontingent XIII.

Trillebår hører ikke til prov. assenes transportmidler, men her har ihvertfall guttene samlet jentene på båra. Bakerst fra venstre: Sveinung Almelid og Frode Aronsen. I båra sitter Ida Lerfald og Trude Raasok.

Sportsresultater

Terrengløpet «Pi-høyden» rundt

Klasse 1:

1. Gautvik, kp B	20.15
2. Aunan, STKP	21.33
3. Thonstad, STKP	21.44
4. Bakke, kp B	22.51
5. Wærness, STKP	23.36
6. Hjelmseth, STKP	23.43
7. Gjerdrum, STKP	23.49
8. Knutsen, STKP	26.03
9. Tharaldsen, STKP	26.29

Klasse 2:

1. Kapt. Haugsdal, STKP	25.31
-------------------------	-------

Klasse 3:

1. Kapt. Grønnås, STKP	29.07
------------------------	-------

Marsjmerket, 15/9

Klasse II, max. tid 4.30

1. Hjelmseth, STKP	2.45.00
2. Aunan, STKP	2.48.00
3. Johansen, kp A	3.42.00
5. Fenrik Kvile, kp A	3.45.00
5. Lauritsen, kp A	3.53.00
6. Kronstad, STKP	4.14.00
7. Bach, STKP	4.14.00
8. Fenrik Kvåle, STKP	4.10.00

Sistnevnte oppnådde sølv.

Klasse IV, max. tid 4.40

1. Kapt. Løvli, STKP, 4.32.00
Løvlie oppnådde gullmerket.

UNIFIL-mesterskap i svømming

Nahariya, Israel

100 m fri, herrer, 20 delt.
6. Lt. Solberg, BNST

Sitater

Var det du eller et esel som brakte i natt?»
(Ob.lt. Thorsen til S-4, major Risdal, som er fryktet for snorking/ulyder i søvne.)

«Hvis vi skulle ha fulgt det norske sikkerhetsreglementet hadde vi ikke vært i Libanon».
(Oberst Skaar på avdelingssjefmøte)

— Jeg hadde besøk i natt. Var det du?

(Sersjant Elin Heen til en kaptein i STKP)

«Vi må tenke realistisk. Vi er f... brenne meg ikke i noen krig!»
(Lege Jens Moe under forberedelser til storøvelse.)

«Det ligger en pyroman i enhver brannmann».
(Brannmester Haugro etter øvelse)

«For min del kan de gjerne sprengte alle TV-apparatene i lufta».
(Kvartermester/lufttransportsjef Knut Persen)

7. Sørli, tr 2/B

100 m bryst, herrer, 10 delt.

1. Haldorsen, mek./A
6. Moe, tr 1/B

100 m bryst, damer, 4 delt.

1. B.Gullhav, san.

100 m fri, damer, 4 delt.

1. B.Gullhav, san.

Berit Gullhav hjelper «pasient» Håvard Holen.

Situasjonen på ulykkesstedet: Flere personer ligger «strödd» utover etter at bilen havnet utfor veien. Mannen til venstre er sjokkskadet, og roper om hjelp. Det brenner. Området er ikke mineklarert.

Fredag den 13.

Det var fredag den 13. det skjedde. Plutselig kom meldingen: Bil utfor veien ved Pi-höyden. Flere personer tildels alvorlig skadet. Det ble nødvendig å slå storalarm.

Heldigvis var det bare en øvelse. Men saniteten rykket likevel ut alt det remmer og tøy kunne holde. Samtlige ressurser i sanitetstroppen ble tatt i bruk. Etter kort tid ulet sirenene mot ulykkesstedet.

Vakt-og hundetroppen stilte ni mann til øvelsen. Atte av disse optrådte som godt sminkede markører. Dessuten deltok også MP og Pi-troppen med personell. På grunn av minefare var det nødvendig å prodde før sanitetsfolkene kunne slippe til.

— Øvelsen ble vellykket, selv om ikke riktig alt gikk etter planen. Vi er godt fornøyd. Formålet var å teste hvordan folkene våre reagerer i en krisesituasjon. Derfor var øvelsen lagt opp så realistisk som mulig, hevdet øvelsesledelsen etterpå.

Rune Haga og Arild Vesteng bærer en tilskadekommet.

Ambulansen er på plass. Samtidig blir det anmodet om helikopterbistand fra Naqoura.

Det ser realistisk ut. Cato Næss i vakt-og hundetroppen gjorde en utmerket jobb som markør.

Jul på forskudd på «UNIFIL House»

Om noen ikke skulle vite UNIFIL house i Beirut det: Julen nærmer seg «prøvefeiret» jul for en tid med raske skritt. Og selv om siden. Riktignok manglet man fiden snart er ute for Norbatt et skikkelig juletre, men en XV skal en ny kontingent plastmodell made in Taiwan overta, og blant annet feire gjorde brukbar nytte. Treet julen i Libanon. Vi lar dette har tilhørt NRKs Johan bildet markere at det ikke er Thorud som for en tid siden lenge igjen til den store høytid. forlot Beirut. Det norske personellet på

I ferd med å synge julen inn: Fra venstre og rundt treet korporal Sven Thorstensen; fenrik Svein Kvalsvik; korporal Svein Hunstad og kaptein Sverre Brobakken.

Nytt orgel

Norbatt har fått nytt orgel verdt 30.000 kroner. Regningen er attestert av velferdssinspektøren, som i årenes løp har akkumulert endel velferdsmidler fra Norbatt-bataljonene.

Velferdsassistent Ole Irgens kastet seg over orglet etter ankomst Saqi, og glemte både hensynet til naboer og portforbudet mens tonene strømmet ut av det elektroniske vidunderet. Så har da også Irgens en hjemlig, sivil deltidsjobb som organist på Osterøy.

Orglet har to manualer, et

utall av stemmer og egen rytmeseksjon.

— Men det er ikke noe rent kirkeorgel. Vi skal også bruke det i andre sammenhenger, forsikrer Irgens.

Nå skulle man kanskje tro lokalbefolkningen var svært så begeistret over orglet. Men feltprest Torbjørn Olsen forklarer at det slett ikke er vanlig med orgelmusikk ved greskortodokse gudstjenester.

Likevel: Orgeltonene vil forhåpentligvis få våre egne stemmer til å ta kraftigere i ved «norske» gudstjenester.

NY 4-1

ALFA OP

Pionertroppen brukte tre uker på å mineklarere vei, to meters gjerdebredde og armslag rundt 4-1 Bravo OP. En knallhard jobb, iført splintvest og hjelm i opptil 40 graders varme. Også så djevelsk mye splint....

Med maskinhjelp ble hundre meter vei ryddet på en dag. Dernest skikkelig inngjerding med stolper og piggetråd for grunnmuren til nytt OP-tårn ble støpt. Selve oppmuringen tok to uker, — fagmessig ledet av murer i det sivile, Geir Kartveit. 920 sementblokker gikk med.

Det nye tårnet er bygd i tre

etasjer, — gaupe, oppholdsrom/soverom og selve OP-rommet. Taket skal utgjøre lysplattform for 84 mm RFK.

Det nye OP-tårnet sikrer betydelig bedre utsikt i alle retninger, og vil langt på vei kunne erstatte 4-1 Foxtrot og til en viss grad 4-1 Echo. Men ikke alle drusere var like fornøyd med at OP-mannskapene flyttet fra taket på et sivilt hus i selve druserbyen, til den nye OP-en et par hundre meter nedenfor. En OP som nærmeste nabo gav iallefall en illusjon om større sikkerhet og mindre fare for direkte artilleribeskytning.

Her er gjengen som har murt opp den nye 4-1 Bravo OP. Fra venstre Arild Johansen, Geir Kartveit og Terje Gunnarsen.

Hold ut!

En ny rotasjon nærmer seg meget raskt. Tiden raser avgårde mot slutten av kontingent XV. I den anledning denne hilsen fra MP-sjefen i Naqoura. Takk for bra samarbeid gjennom denne perioden. Det har stort sett gått veldig bra. Etter snart ett år her som FPM og sjef for MP vil jeg hjem i november. Ett år er nok. Men jeg har lyst til å gi et eneste råd når halve tiden har gått av deres tid her. **HOLD UT.** Slapp ikke av på kravene til dere selv. Men demp farten litt, også bokstavelig talt bak rattet. Ta vare på våpnet, bajonetten og radioen. Ta ingen unødige sjanser. **HOLD UT.** La ikke

en umotivert dårlig opptreden på slutten av perioden ødelegge for hele oppholdet. Helt til siste dag er dere representanter for Norge og norske medborgere. Gå ikke på «fylla» i Israel for liksom å markere avslutningen. Se opp og «take care» på de mer eller mindre respektable barer og møtesteder. Vi registrerer at fotoapparater, identitetskort, endog klær for ikke å snakke om penger, — tilsammen tusenvis av dollars blir borte. Noe stjeles, mye mistes og somles bort — noe så ergelig og unødvendig. Vi i MP prøver å finne tilbake til noe av dette, og lykkes noen ganger. Men slike saker er

vanskelige. Det beste er — TA hele perioden. vare på tingene selv.

Enda en gang: **HOLD UT.** Hold høy militær moral ut

Med hilsen
Per Christian Aune

SPORT

Infanterilöp, BN- mesterskap

Klasse 1, 20-34 år:

Navn	Tillegg	Sluttid
1. Lt. Kvile	13	1.22.00
2. Nygaard	17	1.37.03
3. Skogsholm	30	1.47.55
4. Hjörungdal	12	1.49.40
5. Talseth	31	1.55.55
6. Bach	26	2.07.30
7. Pettersen	26	2.09.00

De syv andre i klassen hadde max. antall feil i en eller flere disipliner. Kun 4 av 14 startende oppnådde infanterimerket i klasse 1.

Klasse 2:

1. Kapt. Haugsdal 23 1.50.25

Klasse 5:

1. Major Risdal 30 1.57.10

Kvinner, klasse 1:

1. Fenr. Hovd 22 1.50.35

«Krötterstien»

Inntil begynnelsen av juni kjørte Norbatt via Al Quantara til og fra NMC og Naqoura. Veien ble «oppgitt» etter gisselsaken.

Norbatt og Finnbatt fant en «ny» vei, nemlig en IDF-konstruert grusvei over en stor høyde. Deretter monterte IDF/SLA veibom. Etter en tid ble det «vanskelig» å få tak i nøkkelen, og så ble bommen

stengt for godt for UNIFIL.

I skrivende stund bruker Norbatt en «kröttersti» av en veistubb. Finnene har som regel et kjøretøy i bunnen og på toppen av bakken. Sjøførene på «transporten» er imidlertid enige om en ting: Veistubben vil være praktisk talt ufremkommelig vinterstid med regn og gjørme. Kanskje med unntak av M-6 og jeeper.

Her skal det bli problemer i regntiden...

– En topp jobb

Det er topp å være sjåfør. Jeg kan ikke tenke meg å bytte jobb med noen, sier John Nilsen (22).

Sjåfør John Nilsen trives utmerket.

Han er rekaper fra kontingent XIV, og søkte for sikkerhets skyld rekap på nytt.

— Jeg trives kjempegodt. Som sjåfør får man sett mye, og blir kjent med svært mange mennesker. Samtidig skal det ikke benektes at vi også har en farlig jobb. Faren for å støte på veibomber og skyting er alltid til stede. Selv har jeg på nært holdt opplevd at en mann ble skutt. Det skjedde i Tyr, forteller Nilsen. Etter endt tjeneste i Libanon reiser han til Danmark for å gå i lære hos en slakter. Målet er ikke å bli kjøttbilsjåfør, men derimot pølsemaker.

Video

Odd Iversen (37) fra ekspedisjonen er stadig på farten med velferdens videokamera. Så har han da også vært kameramann i NRK siden 1971.

Iversen har sikret seg blinkskudd fra bl.a. H-5, den sprengte «Voice of Hope», glimt fra «slaget» ved Kaukaba og metervis med tape fra daglig rutine og tjeneste.

Resultatet kan kjøpes i form av «minnevideokassetter». En for Norbatt på rundt en time, og en for Normaintcoy.

— Fra min side vil kassetene være redigert innen rotas-

Videofotograf Odd Iversen.

jonen. Så spørs det på kopieringskapasiteten sånn like oppunder jul, sier Iversen.

Bilbombe

Bildet viser rester av en bilbombe som gikk av i en SLA-CP i Hasbaya i løpet av Norbatt XV. Bilføreren, en ung kvinne, sprengte seg selv og bilen i luften. To SLA-soldater kom lettere tilskade. Militsen har tatt sine forholdsregler etter at 17 personer, de fleste sivilister, ble drept ved en annen bilbombe i samme CP i juli.

Kvinnen tilhørte et syriaorientert, venstreradikalt parti. Bilen ble grundig undersøkt av Norbatt-personell da den innpasserte Chebaa via den israelsk-bygde veien øst for byen kvelden før. Sprengstoffet ble trolig plassert i bilen i tiden mellom utpassering Chebaa og detonasjonen, nemlig to og en halv time.

Ob.lit.Ruud i NMC:

— Takk for vel utført tjeneste

NORMAINTCOY XV er snart historie og nok en rotasjon nærmer seg for den norske kontingenten i UNIFIL. En, evt. to perioder i Libanon, kan ved starten fortone seg som lang tid i en forholdsvis isolert tilværelse, men et tilbakeblikk etter fullført tjeneste gjør vel at de fleste av oss registrerer at tiden har løpt fort og vi sitter igjen med et vell av minner og opplevelser.

NMC XV's personellstyrke på 160 er sammensatt av befal og soldater fra alle forsvarsgrener og våpenarter, og med en høyst ulik militær bakgrunn, nettopp for det arbeid den enkelte har utført i avdelingen. Med en gjennomsnittsalder på 25 år for soldater og 37 for befal har dette kompaniet kunnet dra nytte av en enorm yrkeserfaring innen de ulike fagfelt, hvilket i praksis har vist at ingen oppgaver har forblitt uløst. De enkelte tropper/seksjoner har utvist en yrkesstolthet og innsats det virkelig står respekt av.

I manges øyne består sikkert et verkstedkompani av tildels

møkkete, oljetilsølte mekanikere med skiftnøkler og liggebrett, og minner lite om en militær avdeling i sitt daglige arbeid. Det er etter min mening en korrekt oppfatning.

Det er derfor vi er her i UNIFIL, dette er vår oppgave, og det er gjennom vår innsats på dette felt vår dyktighet skal bedømmes. Jeg er neppe den rette til å foreta denne vurdering, men statistikken viser at den enkelte medarbeider i kont. XV kan være stolt av sin innsats i de ulike verksteder og lager, og vi har fylt vår oppgave med å holde UNIFIL operativ mht. teknisk materiell, det være seg kjøretøy, generatorer, sambandsmateriell, reservedeler etc.

Men en militær avdeling blir også bedømt på grunnlag av militær stil og presisjon, så også NMC. I den forbindelse har det vært en glede å være kompanisjef. Med innsats og vilje til å mestre selv de mest kompliserte «håndgrep» har NMC kunnet se frem til oppstillinger og parader med optimisme, og ikke minst være

fornøyd og stolt over resultatet.

Avdelingen har sluppet alvorlige ulykker og sykdom, selv om de fleste av oss en eller flere ganger har kjempet en innbitt kamp med tiden i håp om å rekke toalettet.

NMC XV har også i likhet med sine forgjengere hatt et meget godt forhold til våre libanesiske medarbeidere og lokalsamfunnet forøvrig. Selv om den enkeltes erfaring fra Libanon i stor grad er avhengig av den oppgave man har hatt tror jeg endel fellesnevner kan finnes:

— Samarbeide/kontakt med mil. avd. fra ulike nasjoner

— Utstrakt kjennskap til fremmede kulturer og levesett

— Et visst språklig utbytte

— Evne til å improvisere

— Evne til å omgås andre mennesker under tildels trange, isolerte forhold

— Større kjennskap til egne reaksjoner/følelser

Avslutningsvis en takk til hele den norske kontingenten for positivt samarbeid og gode minner. Til NMC XV: Takk for vel utført tjeneste så langt, la oss med felles innsats fullføre i samme stil.

Nederland trakk seg

Det hollandske kompaniet trakk seg ut av UNIFIL ved mandatskiftet 19. oktober. Samtlige av de andre bidragsytende land beholdt sine styrker i Sør-Libanon.

Tilbaketrekingen ble begrunnet med hensynet til

soldatenes sikkerhet og UNIFILs manglende rammebetingelser for å oppfylle sitt mandat.

Hollendernes posisjoner ble overtatt av Nepbatt, som på den annen side overlot noen av sine posisjoner til Fijibatt.

Nepaleserne har sagt seg villige til å øke sin styrke med 200 mann.

Uttrekningen/nepalesisk overtakelse gikk over flere dager. Swedmedcoy høynet beredskapen av frykt for forsøk fra SLA på å overta noen av posisjonene.

Nytt i NMC

Normaintcoy har fått en ny stolthet. For en tid tilbake ble det laget en flott inngangsportale. Denne ble sveiset av spes.troppen, og viser Forsvarets tekniske våpenmerke.

Det var Kurt Hansen, Roy Ivar Östberg og Ivar Svalastog som stod bak prosjektet.

